

Pesem o zemlji.

„Da imam vsaj ped zemljé,
ki je lastna moja,
da na njo izpeljem si
stezice in pota svoja,
po katerih blodil sem
do sedaj krog brez pokoja!“

„Le ne želi, duša, si
toliko po prsti!
Čakaj, čakaj, kmalu boš
tudi ti na vrsti.
In tedaj prsti, zemljé
boš imela toli,
da se peze teže nje
rešila ne boš nikoli.““

Cvetko Gorjančev.

Zaklad.

Kjer steza med žitom beži,
kjer klanja rumeni se klas,
kjer makov škrlatni obraz
kot kaplja krvi srčne rdi,
kjer ljubkih nešteto plavic
z očmi gleda modrimi v svet,
kjer dviga se lahkih nožic
škrjanček v visoki polet —
tam sredi teh jasnih poljan
zaklad je bogat zakopan ...

Oj, vem za zaklad —
pa poln ni zlatih cekinčkov
in tudi ne drugih denarcev —
on poln je ljubljenih sinčkov,
pa čistih in svetih oltarcev —
on poln le mladih je let,
on poln le davnih je dni
in sladkih nekdanjih je nad;
oj, vem za bogati zaklad —
a dvigniti moči ga ni! ...

Tone Rahovčan.

Barčici.

Plavaj, plavaj, barčica,
po morja gladini,
brzo, brzo plavaj mi
proti domovini!

In ti, vetrič, zapihljaj
v jadra z močno silo,
da zagledam skoro spet
domovino milo!

Ah, že gore se bleste
mile domačije,
srce pa od radosti
mi veselo bije.

Vekoslav Zaman.